

Güvenlik, Kesinlik ve Zevk Alma

Yazar: George Cutting.

“SİZ HANGİ SINIFTA YOLCULUK EDİYORSUNUZ?”

Ne kadar çok sorulan bir soru! Değerli okuyucum, bu soruyu size sormama yine de izin verin; çünkü yolculuk ederken Zaman’dan Sonsuzluğun içine doğru yolculuk ettiğiniz kesindir ve şu anda BÜYÜK TERMİNALE ne kadar yakın olduğunuzu kim bilebilir?

“Hangi sınıfta yolculuk ediyorsunuz?” Yalnızca üç sınıf vardır. Size bu sınıfları tanımlamama izin verin. Öyle ki, bu sorunun yanıtını “birlikte hareket etmek zorunda olduğunuz Kişi” nin huzurundayken verebilir.

Birinci Sınıf --- Kurtulmuş olanlar ve kurtulduklarını bilenler.

İkinci Sınıf --- Kurtulduklarından emin olmayanlar, ama kurtulmayı isteyenler.

Üçüncü Sınıf ---Kayıp olanlar, ama bu durumlarına karşı tamamen kayıtsız olanlar.

Yukarda sorduğum soruyu bir kez daha tekrar ediyorum – “Hangi sınıfta yolculuk ediyorsunuz?” Sonsuzluk hakkındaki konular söz konusu olduğu zaman, bu konuda kayıtsız kalmak ne kadar büyük bir çılgınlık! Kısa bir süre önce, bir adam, İngiltere’deki Leicester tren istasyonuna koşarak geldi ve soluk almakta zorlanarak tam tren hareket ettiği anda vagonlardan birindeki yerine oturdu.

Yanındaki koltukta seyahat eden bir yolcu, “Koşman işe yaradı, tam son anda yetiştin” dedi. Adam, ‘Evet’ diye yanıt verdi, söylediği her iki ya da üç sözcükten sonra kesik kesik soluyordu, ‘ama dört saat kazandım ve bu da koşmama değdi.’

‘Dört saat kazandım!’ Kendimi şu sözleri tekrarlamaktan alıkoyamadım – ‘bu gayretli mücadele yalnızca dört saat için! Ya sonsuzluk? Sonsuzluk için ne demeli? Ama yine de, akıllı, uzağı görebilen, bu yaşamda sahip oldukları ilgi alanları ile yeterince yakından

ilgilenen binlerce insan var, ama bu insanlar önlerinde uzanan sonsuzluğu göremeyecek kadar kör değiller mi? Tanrı'nın, Golgota'daki çarmıhta çaresiz günahkarlara olan sınırsız sevgisinin açıklanmasına, O'nun günaha olan nefretinin ilan edilmesine, insanın dünyada geçireceği zamanın çok kısa olduğunun bilinmesine, ölümden sonraki yargın dehşetlerine ve sonunda cehennemin "belirlenmiş" bir uçurumunun kenarında katlanılması imkansız bir pişmanlık ile uyanma olasılığının ciddiyetine rağmen, insanoğlu, sanki Tanrı, ölüm, yargı, cennet ve cehennem yokmuş gibi dikkatsizce davranarak, acı, çok çok acı sona doğru hızla ilerlemektedir. Eğer bu satırları okuyan kişi, bu insanlardan biri ise, Tanrı tam şu anda ona merhamet etsin ve sonu olmayan bir felaketin kaygan kenarında durmakta olan siz bu satırları okurken, içinde bulunduğunuz bu son derece tehlikeli durumu görebilmeniz için gözlerinizi açsın.

Ah dostum, siz inansanız da inanmasanız da durumunuz gerçekten umutsuzdur. Sonsuzluk hakkında düşünmeyi artık daha fazla ertelemeyin. Sürüncemede bırakmanın sizi bu şekilde aldatana benzediğini hatırlayın – o, yalnızca bir "hırsız değil, aynı zamanda bir katildir" de. "“Yavaş yavaş” yolu, ‘Asla’ kentine götürür” diyen İspanyol atasözünde büyük bir gerçek dile getirilir. Sevgili okuyucum, sizi tanımıyorum, ama size yalvarıyorum, artık bu yolda yolculuk etmekten vazgeçin. “Kurtuluş günü bugündür.”

Ama yine de biri şöyle diyebilir: ‘Ben canımın refahına karşı kayıtsız değilim. Benim en büyük sıkıntım bir başka sözcük içinde sarılı duruyor:

BELİRSİZLİK

Ben, sizin sözünü ettiğiniz o ikinci sınıfta yolculuk eden kişilerden biriyim.

Pekala sevgili okuyucum, o zaman size şunu söylemem gerekiyor: hem kayıtsızlık hem de belirsizlik aynı anne-babadan doğmuşlardır – **imansızlık**. Kayıtsızlık, insanın günahı ve mahvolması hakkındaki imansızlıktan kaynaklanır, belirsizlik ise Tanrı'nın insan için hazırladığı egemen çözüm hakkındaki imansızlıktan ortaya çıkar. Bu satırların yazılmasının nedeni, özellikle Tanrı'nın önünde **kurtuluşlarından tam ve hatasız bir şekilde EMİN olmayı** arzu eden canlılardır. Ben, canınızdaki derin sıkıntıyı çok iyi anlayabilirim ve siz bu her şeyden önemli olan konu hakkında daha gayretli oldukça duyduğunuz susuzluğun artacağından da eminim. Siz gerçekten ve sonsuza kadar kurtulduğunuz **kesin olarak bilinceye** kadar susuzluğunuz dinmeyecektir. “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canını yitirirse, canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?”

Sadık bir babanın tek oğlu, denizdedir. Baba, oğlunun gemisinin battığına ve geminin enkazının yabancı bir sahile vurduğuna dair haberler alır. En güvenilir otoritelerden oğlunun sağ salim kurtulduğuna dair kesin bilgi almadıkça bu babanın hissettiği umut ve korku ile karışık duygunun neden olduğu acıyı kim anlayabilir? Ya da aynı konuda bir başka örnek daha verelim: evinizden uzakta olduğunuzu düşünün, gece karanlık ve soğuktur, ve siz hangi yoldan gideceğinizi kesinlikle bilmiyorsunuz. Bir yol ayırımında duruyorsunuz ve yanınızdan geçen birine ulaşmayı arzu ettiğiniz kente giden yolun önünüzdeki iki yoldan hangisi olduğunu soruyorsunuz ve o da size, filanca yolun doğru olduğunu düşündüğünü ve o yoldan giderseniz istediğiniz kente ulaşacağınızı umduğunu söylüyor. “Düşünceler”, “umutlar” ve “belkiler” sizi tatmin eder miydi? Kesinlikle etmezlerdi. Gideceğiniz yol hakkında kesin bilgiye sahip olmanız gerekir, aksi takdirde o yolda atacağımız her adım duyduğunuz kaygıyı

artıracaktır. O zaman, canlarının sonsuz güvenliği dengesizlik içinde sarsıldığında, insanların bazen yemek yiyememelerine ya da uyku uyuyamamalarına şaşırılmamalıdır!

Zenginliğinizi yitirmek büyük bir kayıptır,
Sağlığınıza yitirmek ise daha büyük bir kayıptır,
Ama canınızı yitirmek öylesine büyük bir kayıptır ki,
Bunu hiç kimse restore edemez.

Sevgili okuyucum, şimdi Kutsal Ruh'un yardımı ile size açıklamayı arzu ettiğim üç konu var; ve bu konuları Kutsal Yazılar'dan alıntılar yaparak aktaracağım: -

1. *"Kurtuluş yolu." (Elçilerin İşleri 16:17)*
2. *"Kurtuluş bildirisi." (Luka 1:77)*
3. *"Kurtuluş sevinci." (Mezmur 51:12)*

Bence bu üç konu arasında çok yakın bir bağlantı olmasına rağmen, her bir konunun birbirlerinden ayrı temeller üzerinde durduklarını düşünmemiz doğru olur; öyle ki, bir can, kendisinin kurtulduğuna dair kesin bilgiye sahip olmaksızın kurtuluş yolunun ne olduğunu bilebilsin ya da kurtuluş bilgisine eşlik etmesi gereken sevinci her zaman hissetmese de kurtulmuş olduğundan emin olabilsin.

O zaman size kısaca söyleyeceğim öncelikli konu şudur:

KURTULUŞ YOLU

Lütfen Kutsal Kitabınızı açın ve Mısır'dan Çıkış kitabının on üçüncü bölümünün on üçüncü ayetini dikkatle okuyun; bu ayette Yehova'nın dudaklarından çıkan şu sözleri bulacaksınız: **"İlk doğan her sıpanın bedelini bir kuzu ile ödeyin. Bedelini ödemezseniz, boynunu kırın. Bütün ilk doğan erkek çocuklarınızın bedelini ödemelisiniz."**

Şimdi benimle birlikte zihninizde üç bin yıldan daha uzun süre önce gerçekleştiğini varsaydığınız bir olay canlandırın. İki adam (bir Tanrı kahini ve yoksul bir İsraili) ayakta durmuş ciddi bir konuşma yapmaktadırlar. Konuşmalarını dinlemek için onlardan izin aldıktan sonra gidip ayakta yanlarında duralım. Adamların yüzlerindeki ifade, çok önemli bir konu hakkında konuştuklarını göstermektedir ve konuşmalarının konusunun yanlarında titreyerek duran küçük bir sıpa olduğunu kolayca anlayabiliriz.

Yoksul İsraili şöyle der: "Bu kez benim lehime merhametli bir istisna yapıp yapılamayacağını merak ediyorum. Bu zayıf küçük hayvan beni sıpanın ilk doğanı ve Tanrı'nın yasasının bu konuda ne söylediğini çok iyi bilmeme rağmen, bana merhamet edileceğini ve sıpanın yaşamının esirgeneceğini umuyorum. Ben İsraili yoksul bir adamım ve durumum bu küçük sıpayı kaybetmemi kaldıramaz."

Kahin, yoksul İsrailiyi kesin bir ifade ile şöyle yanıtlar: "Ama Rabbin yasası bu konuda çok açık ve hata kabul etmez." – **'İlk doğan her sıpanın bedelini bir kuzu ile ödeyin. Bedelini ödemezseniz, boynunu kırın.'** Kuzu nerede?"

‘Ah bayım, benim kuzum yok ki!’

“O zaman git ve bir kuzu satın al, aksi takdirde sıpanın boynunun kesinlikle kırılması gerekir. Ya kuzunun ya da sıpanın ölmesi gerekiyor.”

“Eyvah!” diye bağırır yoksul İsraili, “o zaman tüm umutlarım yıkıldı, çünkü bir kuzu satın alamayacak kadar yoksulum.”

Aralarındaki bu konuşma devam ederken, üçüncü bir kişi onlara katılır ve yoksul adamın üzücü öyküsünü dinledikten sonra, ona döner ve nazik bir ses tonu ile şöyle der: “Üzülmeyi bırak ve neşelen, çünkü senin ihtiyacımı karşılayabilirim” ve sözlerine şöyle devam eder: “Tepenin üstündeki evimizin ocak başına getirilen “lekesiz ve kusursuz” küçük bir kuzu var. Bu kuzu evden hiç kaçmadı ve evdeki herkesin (haklı olarak) beğenisini kazandı. Bu kuzuyu senin için alıp getireceğim.”

Ve hemen acele ile tepeye doğru yürümeye koyulur. Çok geçmeden adamın, elinde saf ve temiz hayvanın bağlı olduğu ipi tutarak yokuştan aşağı doğru yürüyerek geldiğini görürsünüz. Ve kısa bir süre sonra kuzu ve sığa yan yana ayakta dururlar.

Sonra, kuzu sunağa bağlanır, kanı dökülür ve ateş onu yakar.

O anda adil kahin yoksul adama döner ve şöyle der: “Artık küçük sıpanı özgürlük ve güvenlik içinde evine götürebilirsin – boynunun kırılmasına gerek kalmadı. Sıpanın yerine **kuzu öldü** ve bu nedenle sığa adalete uygun bir şekilde özgürce gidebilir, arkadaşın için şükürler olsun.”

Şimdi siz, zavallı, çaresiz can, bu verilen örnekte Tanrı’nın bir günahkarı nasıl kurtardığını göremiyor musunuz? Tanrı, günahın bedeli olarak “kırılmış bir boyun” talep ediyor. Suçlu başın üzerine gelen adil bir yargı, Tanrı tarafından onaylanan tek seçenek sizin için kefaretilmesidir.

Şimdi sizin ihtiyacınıza karşılık verecek olan sağlayışın ne olduğunu siz bulamadınız; ama Tanrı’nın **Kendisi**, hoşnut olduğu biricik Oğlu’nun kişiliğinde **Kuzu’yu** sağladı. “İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran **Tanrı Kuzusu!**” (Yuhanna 1:29).

O, “boğazlanmaya götürülen bir kuzu gibi” Golgota Tepesi’ne gitti. Ve sonra orada, “Bizleri Tanrı’ya ulaştırmak amacı ile doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü.” (1.Petrus 3:18) “**İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi** ve aklanmamız için diriltildi. Öyle ki, Tanrı günaha karşı olan adil ve kutsal taleplerinin en ufak bir zerresini bile eksiltmeden İsa Mesih’e iman eden tanrısız günahkarı aklayabilsin (yani, günahın tüm cezasından temizleyebilsin). (Romalılar 3:26) Böyle bir Kurtarıcı ve böyle bir Kurtarış için Tanrı’ya övgüler olsun!

Tanrı’nın Oğlu’na İnanıyor musun?

Bu soruya yanıtınız şöyle olabilir: “Evet, ben suçlu günahkar, O’NDA gerçekten güvenileceğim birini buldum.” O’na GERÇEKTEN inanıyorum.” O zaman ben de size O’nun kurban olmasının ve ölümünün Tanrı gözündeki ta değerini söyleyeyim: O, tüm bu yaptıklarımı sanki siz yapmışsınız gibi sizler için geçerli sayıyor.

Ah, bu ne kadar da harika bir kurtuluş yolu! Bu kurtuluş ne kadar yüce, ne kadar büyük ve ne kadar Tanrı'ya yakışan bir kurtuluş, değil mi? O'nun sevgi yüreğinin başışı, değerli Oğlu'nun yüceliği, ve bir günahkarın kurtuluşu, işte tüm bunların hepsi bir arada sunulan bir başış yumağını oluşturur. Bir lütuf ve görkem yumağı! Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'na ve Babası'na övgüler olsun! O, bu lütuf ve görkem yumağını öyle bir şekilde düzenledi ki, yapılması gereken her şeyi O'nun biricik Oğlu yapsın ve tüm övgüyü Kendisine alsın ve zavallı, suçlu kişiler olan sizler ve ben, O'na iman ettiğimiz zaman, yalnızca tüm bereketlere sahip olmakla kalmayalım, ama aynı zamanda bizi Bereketleyen'in sevinç dolu refakatinin tadını sonsuza kadar da alabilelim. "Benim ile birlikte Rabbin büyüklüğünü duyurun, O'nun adını birlikte yüceltelim." (Mezmun 34:3)

Ama belki de gayretle yanıt aradığımız bir başka soru olabilir, "Benliğe ve insan çabasına gerçekten güvenmeme rağmen, kurtulduğumun kesin güvencesine neden hala sahip değilim?" "Duygularım, bir gün, kurtulduğuma ilişkin bana garanti verirken, ertesi gün aniden tüm umutlarımı kesinlikle solduruyorlar ve ben, fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi önümde sakin herhangi bir liman göremeden ortada kalıveriyorum."

Ah sevgili okuyucum, işte yaptığımız hata burada! Siz hiç çapasını gemisinin içine atmıy deneyen bir kaptan duydunuz mu? Çapa asla geminin içine atılmaz. Her zaman geminin dışına atılır.

GÜVENLİĞİ sağlayanın yalnızca Mesih'in ölümü olduğu konusunda çok net düşünceye sahip olabilirsiniz, ama **KESİNLİĞİ** sağlayanın duygularımız olduğunu düşünürsünüz.

Şimdi lütfen tekrar Kutsal Kitabımızı alın, çünkü size bir insanın

KURTULUŞ BİLGİSİ'ne

nasıl sahip olacağı hakkında bazı şeyler söylemeyi arzu ediyorum.

Sizden, bir imanlının sonsuz yaşama sahip olduğunu nasıl **BİLECEĞİNİ** belirten bir ayeti dikkatle incelemenizi istemeden önce, size bu ayeti insanın hayal gücünün genellikle çarpıtacağı şekilde aktaracağım: "Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere sonsuz yaşama sahip olduğunuzu **bilesiniz** diye **bu mutlu duyguları** verdim." Şimdi Kutsal Kitabınızı açın ve bu yazdığım sözleri, Tanrı'nın kutsal ve asla değişmeyen Sözü ile karşılaştırın: "Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere sonsuz yaşama sahip olduğunuzu **bilesiniz** diye bunları **yazdım**." Siz bu karşılaştırmayı yaparken, Davut'un şu sözlerini tüm yüreğiniz ile tekrarlamanız için Tanrı size lütfetsin, "Döneklerden tiksindir (boş düşüncelerden nefret eder), ama **Senin yasamı severim**." (Mezmun 119:113). Sözlerini değiştirerek yazdığım ayet, Birinci Yuhanna Mektubu'nun beşinci bölümünün on üçüncü ayetidir. Bu ayeti tekrar okuyalım: - "**Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere sonsuz yaşama SAHİP OLDUĞUNUZU BİLESİNİZ diye bunları YAZDIM**."

Binlerce İsrailinin ilk doğan oğulları Fısıh gecesini Mısır'ın uğradığı yargıdan kurtulduklarını kesin olarak nasıl bildiler?

Gelin şimdi bu evlerden iki tanesini birlikte ziyaret edelim ve aralarında neler konuştuklarına kulak verelim.

Ziyaret ettiğimiz ilk evde bulunan herkes, dehşet içinde, korku ve umut ile karışık duygular hissederek tir tir titremekte. Benizlerinin solmasının ve titremelerinin nedeni nedir? Araştırıyoruz; ve ilk doğan oğul bize şu bilgiyi veriyor, “Ölüm meleği ülkenin bulunduğu yere geliyor!” İlk doğan oğul, bu son derece ciddi anda başına neler geleceği konusunda kararsız.

Şöyle diyor: “Güvenlik içinde olduğumu ancak Ölüm meleği evimizi atlayıp geçtikten ve yargı gecesi sona erdikten sonra kesin olarak bileceğim. Ama şimdiden kesin olarak nasıl bilebileceğimi anlamıyorum. Yanımızdaki evde oturanlar kurtuluştan emin olduklarını söylüyorlar, ama biz onların çok küstah ve kibirli kişiler olduklarını düşünüyoruz. Benim elimden gelen tek yapabileceğim, uzun ve kasvetli bu geceyi en iyi şeyin olacağını umut ederek geçirmek.”

Ona şu soruyu yöneltiyoruz: “İyi ama, İsrail’in Tanrısı, halkı için güvenli bir yol sağlamadı mı?”

“Evet, sağladı” diyor, “ve biz bu kurtuluş yolundan yararlandık. Bir yaşındaki lekesiz ve kusursuz kuzunun kanı usule uygun olarak bir demet mercanköşkotu alınıp leğendeki kana batırılarak kapımızın yan ve üst sövelerine sürüldü, ama yine de korunacağımızdan tam olarak emin değiliz.” Şimdi bu kuşku içinde sıkıntı çeken kişilerin yanından ayrılarak yandaki evin kapısından içeri girelim.

Bu evdekilerin davranışları ilk evdekilerin davranışları ile taban tabana zıt, çok çarpıcı bir karşıtlık! Bu evdeki herkesin yüzünden sevinç fıskırıyor! Bellerine sardıkları kuşakları ve ellerindeki değnekleri ile ayakta durmuş, ateşte kızartılmış kuzunun tadını çıkarıyorlar.

Böylesine ciddi bir gecede duyulan tüm bu sevincin anlamı ne olabilir? Hepsi birden şöyle diyorlar: “Ah, beklediğimiz tek şey yalnızca Yehova’nın harekete geçmemiz için vereceği buyruk. O zaman köle efendisinin zalim kırbacına son kez olmak üzere veda edeceğiz ve artık Mısır’daki bu tüm ağır ve sıkıcı işleri yapmaktan kurtulacağız.”

“Ama durun bir dakika. Bu geceni, Mısır’ın yargılanacağı gece olduğunu unutmayın!”

“Bunu çok iyi biliyoruz, ama bizim ilk doğan oğlumuz güvenlikte. Kan, Tanrımızın isteğine uygun olarak serpildi.”

Onları şöyle yanıtlıyoruz: “Evet, kapı komşularınız da aynı şeyi yaptı, ama hepsi de çok mutsuz, çünkü güvenlikte olduklarından emin değiller.”

Ailenin ilk doğanı,kesin bir ifade ile bize şu karşılığı verir: “Ah, ama biz **SERPİLMİŞ KANDAN DAHA FAZLASINA** sahibiz, **TANRI’NIN BU KONU HAKKINDA SÖYLEMİŞ OLDUĞU KEŞİN SÖZE SAHİBİZ** Tanrı şöyle dedi: “**KANI GÖRDÜĞÜM ZAMAN**, üzerinizden geçeceğim.” Tanrı, evin dışındaki kan ile tatmin oldu ve biz de O’nun Sözü ile tatmin olarak evin içinde huzurluyuz.”

Serpilen kan bize GÜVENLİK sağlar.

Konuşulan söz bizi EMİN kılar.

Bize, serpilmiş kan kadar güvence sağlayabilen ya da bizi O'nun söylediği sözden daha emin kılabilecek herhangi bir şey olabilir mi? Hiç bir şey, hiç bir şey.

Şimdi sevgili okuyucu, size bir soru sormama izin verin. **“Bu iki evden hangisi daha güvenlikteydi?”**

Herkesin çok mutlu olduğu ikinci ev mi? Eğer böyle olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Her iki ev de aynı derecede güvenlikteydi.

Onların güvenlikleri, içlerindeki duygularının durumuna değil, dışarıdaki kan hakkında Tanrı'nın ne düşündüğüne bağlıdır.

Sevgili okuyucu, eğer siz kendi bereketinizden emin olacaksanız, o zaman içinizdeki duyguların dengesiz tanıklığına kulak vermeyin, kulak vermeniz gereken, Tanrı Sözü'nün yanılmaz tanıklığıdır.

“Size doğrusunu söyleyeyim, Bana iman edenin sonsuz yaşamı **VARDIR.**”

Size günlük yaşamdan basit bir örnek vereyim. Ülkedeki çiftçilerden biri sürüsü için yeterli otu olmadığından, evinin yakınında olduğunu işittiği bir otlaktan yararlanmak için başvuruda bulunur. Aradan zaman geçer, ama bu otlakın sahibinden yanıt gelmez. Bir gün bir komşusu çiftçinin evine gelir ve şöyle der: “Bence sen bu tarlayı alacaksın, öyle hissediyorum. Geçen Noel’de sana nasıl özel bir armağan gönderdiğini ve geçen gün araba ile buradan geçerken, başını öne eğerek sana nasıl selam verdiğini hatırlamıyor musun?” Komşusundan duyduğu bu sözler, çiftçinin zihnini büyük beklentiler ile doldurdu.

Ertesi gün bir başka komşusu çiftçi ile görüşmeye gelir ve aynı konu hakkında konuşurlarken şöyle der: “Korkarım ki senin o otlaka sahip olma şansın hiç yok gibi. Bu otlak için başka bir daha başvuruda bulundu ve kendisinin, otlak sahibinin gözde dostlarından biri olduğunu fark etmemek mümkün değil – onu sık sık ziyaret ediyor, v.s. v.s.” Ve zavallı çiftçinin parlak umutları bir anda yerle bir olur ve sabun köpüğü gibi kaybolup giderler. Bir gün umuda kapılmıştır, ama ertesi gün zihni, akıl karıştırıcı kuşklar ile dolmuştur.

Sonunda bir gün postacı gelir ve çiftçinin kapısını çalar; mektubu açan çiftçinin yüreği heyecandan hızla çarpar; çünkü mektubun üzerinde otlak sahibinin kendi el yazısını görür. Mektubu okur, sonra tekrar okur ve yüzündeki kaygılı ifade yerini gizlenemez bir sevinç ifadesine bırakmıştır.

Karısına şu açıklamada bulunur: **“Artık bu konu kesinleşti,** kuşkulanacak ya da korkulacak hiç bir şey kalmadı. Otlak sahibi, tarlanın, onu talep ettiğim sürece en kolay koşullar ile benim olduğunu söylüyor. Bundan sonra insanların bu konuda ne düşündükleri beni artık ilgilendirmiyor. **Onun sözü bu konuyu kesinliğe kavuşturdu.**”

Pek çok zavallı can, bu zavallı dertli çiftçinininkine benzer bir durum yaşamaktadır – insanların düşünceleri ile bir o yana bir bu yana savrulurlar ya da kendi güvenilmez yüreklerindeki düşünceler ya da duygular ile zihinleri karışır! Kuşkların yerini kesinliğin alması, yalnızca Tanrı'nın Sözü'nü Tanrı'nın Sözü olarak kabul etmek ile mümkün olur. Tanrı konuştuğu zaman, iman etmeyenin başına gelecek felaketi ya da iman edenin sahip olacağı kurtuluşu bildirirken, söylediği söz kesin kabul edilmelidir.

“Ya Rab, sözün göklerde sonsuza dek duruyor.” (Mezmun 119:89): ve saf yürekli imanlı için **O’NUN SÖZÜ HER ŞEYİ KARARA BAĞLAR (HALLEDER).**

“Tanrı insan değil ki, yalan söylesin; insan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? söz verir de yerine getirmez mi?” (Çölde Sayım 23:19).

“Başka bir kanıtı ihtiyacım yok,
Başka bir yalvarış istemiyorum.
İsa’nın ölmüş olması -
Ve benim uğruma ölmesi yeterlidir.”
İmanlının ekleyebileceği tek şey şudur –
“Ve bunu söyleyen Tanrı’dır.”
“Ama doğru türde bir imana sahip olduğumdan nasıl emin olabilirim?”

Pekala, bu soruya verilebilecek tek bir yanıt olabilir: örneğin; güvendiğiniz kişi doğru kişi mi? – örneğin, Tanrı’nın kutsanmış Oğlu’na mı güveniyorsunuz? Önemli olan imanınızın derecesi değil, iman ettiğiniz kişinin güvenilirliğidir. Bir insan, İsa’ya boğulan bir adamın can havli ile sarılması gibi sarılır; bir başkası ise O’nun giysisinin eteğine dokunur; ancak boğulan bir adam gibi davranan günahkar ikinci kişiden daha fazla bir güvenceye sahip değildir. Her ikisi de aynı gerçeğin farkına varmışlardır, demek oluyor ki: insanların tamamı bütünüyle güvenilmezdir, ancak insanların tümü emin bir şekilde Mesih’e güvenebilir ve **O’nun tamamlamış olduğu işin** sonsuz yeterliliğinde güvenlik içinde dinlenebilirler. O’NA iman etmek ile kast edilen işte budur. “Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı **VARDIR.** (Yuhanna 6:47)

Sevgili okuyucum, o zaman şundan emin olmanız gerekir; güvenliğiniz sizin doğru işlerinize, dini uygulamalarınıza, dini etkilenmeler altına girdiğiniz zaman hissettiğiniz dindar duygularınıza, çocukluğunuzda aldığınız ahlak eğitimine ve benzeri konulara bağlı değildir. Bunların herhangi birine ya da hepsine en güçlü iman ile inanabilirsiniz ve yine de sonsuza kadar mahvolursunuz. Kendinizi “et ve kanın adil gösterileri” ile kandırmayın. **Mesih’e iman** imanların en zayıfı olsa bile yine de sonsuza kadar kurtarır, ama herhangi bir konuya iman imanların en güçlüsü bile olsa **aldatılmış bir yürekte** kaynaklanmaktadır – düşmanınız sonsuz cehennem azabı çukurunun üzerini yapraklı ince dallar ile örterek sizi kandırmaktadır.

Müjde’deki Tanrı, siz Rab İsa Mesih ile tanıştırır ve şöyle der, “Bu, benim kendisinden hoşnut olduğum biricik sevgili Oğlum’dur.” Ve şöyle devam eder: “Kendi yüreğinize cezasını çekmeyerek güvenememenize rağmen, O’nun yüreğine gönül rahatlığı ile tam olarak güvenebilirsiniz.”

“Kutsanmış, üç kez kutsanmış Rab İsa, Sana kim güvenmez ve Adını kim övmez!”

Bir gün, üzgün bakışlı bir can bana şöyle dedi: “O’na gerçekten inanıyorum, ama yine de bana, kurtulup kurtulmadığım sorulduğu zaman, **Evet** demekten hoşlanmıyorum, **çünkü bir yalan söylemiş olmaktan korkuyorum.** “ Bu genç kadın, ülkenin iç kısımlarındaki küçük bir kentte yaşayan bir kasabın kızıydı. Pazar kurulduğu bir gündü ve bu hanımın babası henüz pazardan dönmemişti. Bu nedenle geç hanıma,”Şimdi baban eve geldiği zaman, ona bu gün kaç tane koyun aldığını sorduğunu ve babanın da sana on koyun aldığını söylediğini varsayalım” dedim ve devam ettim: “Bir süre sonra dükkana bir adam gelir ve şöyle sorar, ‘Baban bu gün kaç tane koyun satın aldı?’ Ve sen onu şöyle yanıtlarsın: “Söylemek istemiyorum, çünkü bir yalan söylemiş olmaktan korkuyorum.” Bütün bu konuşmamız

boyunca yanımızda duran genç hanımın annesi haklı olarak konuya müdahale etti ve, “ama” dedi, “böyle bir yanıt onun babasını yalancı yerine koymak olur.”

Sevgili okuyucu, şimdi iyi niyetli bu genç hanımın aslında bu sözleri ile Mesih’i bir yalancı yaptığını görmüyor musunuz? “Tanrı’nın Oğlu’na inanıyorum, ama bir yalan söylemiş olmaktan korktuğum için kurtulduğumu söylemek hoşuma gitmiyor. Mesih’in Kendisi şöyle dedi: “Bana iman edenin sonsuz yaşamı vardır!” (Yuhanna 6:47) Ama başka biri şöyle diyebilir: “Gerçekten inandığımdan nasıl emin olabilirim? İnanmak için pek çok kez uğraştım ve **inanıp inanmadığımı görmek için içime** baktım, ama imanına ne kadar çok baktımsa, bana o kadar az imanım varmış gibi göründü.”

Ah, sevgili dostum, çözüm bulmak için yanlış yöne bakıyorsunuz, ama inanmak için sarf ettiğiniz bu gayret açıkça gösteriyor ki, yanlış yoldasınız. Size, anlatmak istediğim konu ile ilgili bir başka örnek daha sunmama izin verin. Bir akşam huzur içinde ocak başınızın yanında oturuyorsunuz, bu sırada içeri bir adam giriyor ve size o gece istasyon şefinin raylar üzerinde öldürüldüğünü söylüyor. Ama siz bu adamın uzun zamandan beri dürüst olmayan, kötü bir karakter ile ünlendiğini ve çevredeki en küstah ve en büyük yalancı olarak anıldığını biliyorsunuz.

“Bu adama inanır mısınız ya da inanmaya çalışır mısınız?”

“Elbette hayır, onu ona güvenmeyecek kadar iyi tanıyorum” diye hiddet ile bağırıp çağırırsınız.

“Ama bana, ona neden inanmadığınızı nasıl bildiğinizi söyler misiniz? İçinizdeki imana mı yoksa duygulara mı bakarak ona inanmazsınız?”

Yanıtınız şöyle olacaktır: “Hayır, bana mesajı getiren adama bakarım.”

Sonra bir komşu eve uğrar ve şöyle der: “İstasyon şefi bu gece bir yük treni tarafından ezildi ve hemen orada olay yerinde can verdi.” Komşu evden ayrıldıktan sonra sizin tedbirli bir tavır ile şöyle dediğinizi işitiyorum: “Bu habere şimdi biraz inanıyorum, çünkü bu adam onu çocukluğundan beri tanımama rağmen beni yalnızca bir kez aldattığını hatırlıyorum.”

Ama ben sorumu yine de tekrarlıyorum: “Habere bu kez biraz inanmanın nedeni imanına baktığın için mi?”

“Hayır” diye tekrarlıyorsunuz, “bana bu bilgiyi veren kişinin karakterini düşündüm.”

Tam bu adam odanızdan çıkmak üzereyken, üçüncü bir kişi içeri girer ve size ilk adamın getirmiş olduğu aynı üzücü haberi getirir. Ama bu kez tepkiniz şöyle olur: “John, bu haberi sen söylediğin için, **inanıyorum.**”

Sorumu sormakta tekrar ısrar ediyorum (bu sorunun sizin kendi sorunuzun tekrar yansımaları olduğunu hatırlayın), “Arkadaşın John’a böyle emin bir şekilde inandığını nasıl **BİLİYORSUN?**”

Yanıtınız şöyle olur: “**JOHN’u tanıdığım ve karakterine güvendiğim için.** O, şimdiye kadar beni asla aldatmadı ve bundan sonra da aldatacağına inanmıyorum.”

O zaman aynı şekilde, **müjdeye inandığımı biliyorum**. Yani, bana bu haberi getirmiş olan Kişi nedeni ile inandığımı biliyorum. “İnsanların tanıklığını kabul ediyoruz, oysa Tanrı'nın tanıklığı daha üstündür. Çünkü bu Tanrı'nın tanıklığıdır, kendi Oğlu ile ilgili olarak yaptığı tanıklıktır. **TANRI'YA İNANMAYAN İSE O'NU YALANCI DURUMUNA DÜŞÜRÜMÜŞ OLUR**. Çünkü Tanrı'nın, Oğlu ile ilgili tanıklığına inanmamıştır.” (1.Yuhanna 5:9,10). “İbrahim Tanrı'ya iman etti ve bu ona doğruluk sayıldı.” (Romalılar 4:3)

Kaygılı bir can, bir kez Mesih'in hizmetkarlarına şöyle dedi: “Ah efendim, inanamıyorum!” Vaiz, bilgece bir tutum ile ve sakin bir ses tonu ile ona şu yanıtı verdi: “Aslında, inanmadığınız KİM'dir?” İşte bu sözler sorunu çözdü. Cennete gitmesi için uygun konumda olduğundan emin olması için imanı, içinde hissetmesi gereken tanımlanması imkansız bir şey olarak görmüştü. Oysa iman her zaman duyguların dışında bulunan diri bir Kişi'ye ve O'nun tamamlamış olduğu işe bakar ve sadık bir Tanrı'nın her ikisi hakkında ettiği tanıklığı sakince dinler.

İçsel huzuru sağlayan, dışsal bakıştır. Bir insan yüzünü güneşe döndüğü zaman, kendi gölgesi onun arkasına düşer. Aynı anda hem kendinize hem de Göklerdeki yüceltilmiş Mesih'e bakamazsınız.

Böylece Tanrı Oğlu'nun kutsanmış kişiliğinin güvenimizi sağladığını görmüş olduk. **O'NUN TAMAMLAMIŞ OLDUĞU İŞ** bana sonsuz güvenceyi sağlar; O'na iman edenler hakkındaki Tanrı Sözü, beni değiştiremez bir şekilde emin kılar: Mesih'te ve O'nun işinde kurtuluş yolunu bulurum ve Tanrı'nın Sözü'nde kurtuluş bilgisine sahip olurum.

Ancak eğer kurtulduysa okuyucum şöyle diyebilir: “Nasıl oluyor da böyle düzensiz bir şekilde değişen bir deneyime sahip olabiliyorum? – tüm sevincimi ve huzurumu sık sık kaybedebiliyorum? Ve tövbe etmeden önceki sefil ve kederli durumuma geri dönebiliyorum?” İşte bu sorular aracılığı ile üçüncü konumuza geliyoruz:

KURTULUŞ SEVİNCİ

Kutsal Yazıların öğretişinde şu konuları bulacaksınız: Mesih'in tamamladığı iş aracılığı ile kurtulur ve bu kurtuluştan **Tanrı'nın sözü** ile emin kılınırken, kurtulmuş olan her kişinin bedeni içinde konut kurmuş bulunan **Kutsal Ruh** aracılığı ile huzur ve sevinç içinde korunursunuz.

Şimdi aklınızda tutmanız gereken bir şey var, o da, kurtulmuş olan herkesin içinde hala benliğin bulunuyor oluşudur. Örneğin, doğal bir insan olarak dünyaya geldiğinde sahip olduğu ve belki de daha henüz annesinin kucığında çaresiz bir bebekken kendisini gösteren günahlı kötü doğa. İmanlıdaki Kutsal Ruh, benliğe karşı direnir ve onun motif, söz ya da eylem olarak sergilediği her aktivite tarafından kederlendirilir. “Rabbe yakışır bir şekilde” yürüdüğü zaman, Kutsal Ruh, onun canında Kendi kutsanmış meyvelerini üretecektir. – “sevgi, sevinç, esenlik,” v.b. (Bakınız Galatyalılar 5:22). İmanlı, dünyasal bir yolda yürüdüğü zaman ise, Kutsal Ruh kederlenir ve bu meyveler daha büyük ya da daha az ölçüde eksik kalacaklardır.

Tanrı'nın Oğlu'na inanan sizler için bu konuyu şöyle özetleyeyim: -

Mesih'in İşi ve Sizin Kurtuluşunuz, ya birlikte dururlar ya da birlikte düşerler.

Yürüyüşünüz ve Aldığımız Keyif ya birlikte dururlar ya da birlikte düşerler.

Eğer Mesih'in tamamladığı iş bozulabilseydi (ve Tanrı'ya övgüler olsun ki **asla, asla bozulmayacaktır**) o zaman sizin kurtuluşunuz da Mesih'in işi ile birlikte bozulurdu.. **Yürüyüşünüz bozulduğu** zaman, (ve bu konuda dikkatli olun, çünkü bozulabilir), o zaman aldığımız keyif de yürüyüşünüz ile birlikte bozulacaktır.

İlk öğrenciler hakkında bu konuda şöyle denir (Elçilerin İşleri 9:31); **“gelişen ve Rab korkusu içinde yaşayan topluluk esenliğe kavuştu ve Kutsal Ruh'un yardımı ile sayıca büyüyordu”**.

Ve aynı konu yine Elçilerin İşleri 13:52'de işlenir – “Öğrenciler ise sevinç ve Kutsal Ruh ile doluydular.”

Kurtulduktan sonra ruhsal sevincim, yürüyüşümün ruhsal karakteri ile aynı oranda olacaktır.

Yaptığınız hatayı şimdi görüyor musunuz? Birbirlerinden tamamen farklı **iki** şey olan **keyif alma** ile **güvenlik duymayı** birbirine karıştırdınız. Kendi isteklerine düşkünlük, mizaç kaybı, dünyasallık v.b. olgular aracılığı ile Kutsal Ruh'u kederlendirdiniz ve sevincinizi kaybettiğiniz zaman güvenliğinizin zayıfladığını düşündünüz. Ama yine tekrarlıyorum –Sizin **güvenliğiniz Mesih'in sizin için yaptığı işe bağlıdır. Tanrı'nın sözünün size sağladığı güvenceye bağlıdır.**

Aldığımız keyif, İÇİNİZDEKİ Kutsal Ruh'u kederlendirmemenize bağlıdır.

Bir Tanrı çocuğu olarak, Tanrı'nın Kutsal Ruhunu kederlendirecek bir şey yaptığınız zaman, Baba ve Oğul ile olan paydaşlığınız, bir süre için pratikte geçici olarak duracaktır; ve yalnızca kendinizi yargıladığımız ve günahlarımızı itiraf ettiğiniz zaman paydaşlık sevinci yenilenecektir.

Çocuğunuz bazı kötü davranışlarda bulundu ve suçlu oldu. Yüzünde, içinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun kesin işaretlerini görebilirsiniz. Kötü davranışından yarım saat önce sizin ile birlikte bahçede sizin hayran olduğunuz şeylere hayran olarak, sizin keyif aldığımız şeylerden keyif alarak yürümekten zevk almaktaydı; başka bir deyişle, **sizinle paydaşlıktaydı**, duyguları ve sempatileri sizinkiler ile aynıydı.

Ama şimdi tüm bunlar değişti ve o, yaramaz, söz dinlemeyen bir çocuk olarak ve sefillik örneği sergileyerek köşede duruyor.

Yaptığı hatadan pişman olup bunu itiraf ettiği takdirde, onu bağışlayacağınız konusunda kesin güvence verdiniz, ama gururu ve öz-iradesi onu hıçkırıklar içinde bulunduğu yerde durmasına neden oluyor.

Yarım saat önce duyulan sevinç şimdi nerede? Tüm sevinç yok oldu. Neden? Çünkü sizin ve onun arasındaki paydaşlık kesintiye uğradı.

Sizin ve oğlunuzun arasında yarım saat önce var olan ilişkiye ne oldu? Bu ilişki de mi yok oldu? Yok mu oldu yoksa kesintiye mi uğradı? Elbette yok olmadı. Sizinle olan ilişkisi, oğlunuz olarak doğmasına bağlıdır; paydaşlığı ise davranışı ile ilgili bir konudur.

Ama biraz sonra köşesinden kırılmış iradesi ve yüreği ile dışarı çıkar ve yaptığı yanlış başından sonuna kadar itiraf eder, öyle ki, siz onun, itaatsizliğinden ve yaramazlığından en az sizin kadar nefret ettiğini anlarsınız ve onu kollarınıza alarak öpücüklerle boğarsınız. Sevinci yenilenir, çünkü **paydaşlığı** yenilenir.

Davud, Uriya'nın karısı ile o korkunç günahı işlediği zaman, "Bana sağladığın kurtuluşu geri ver" demedi, "Bana sağladığın kurtuluş sevincini geri ver" dedi. (Mezmun 51:12)

Ama şimdi verdiğimiz bu örneğin üzerinde biraz daha ayrıntılı olarak duralım.

Çocuğunuz köşede durmuş beklerken, "Ev yanıyor!" diye bir çığlık atıldığını varsayalım, o zaman bu durumda çocuğunuza ne olacak? O köşede bekleyerek ev ile birlikte yanmaya ve yıkılmaya mı terk edilecek? Mümkün değil.

Büyük bir olasılıkla sizin yanan evden dışarıya çıkaracağınız ilk kişi çocuğunuz olacak. Ah evet, sevgi ilişkisinin başka ve paydaşlık sevincinin başka bir şey olduğunu biliyorsunuz.

İmanlı günah işlediği zaman, paydaşlık kesintiye uğrar ve imanlı günahlarını itiraf ederek pişmanlık içinde kırık bir yürek ile babanın önüne gelinceye kadar sevinç kaybolmuştur. İmanlı böyle hareket ettiği zaman aynı anda bağışlandığını da bilir, çünkü O'nun sözü açıkça bunu beyan eder: "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır." (1.Yuhanna 1:9)

O zaman, sevgili Tanrı çocuğu, şu iki şeyi aklınızda her zaman tutun: **ilişki bağı kadar güçlü olan hiç bir şey yoktur; iletişim bağı** kadar şefkatli olan hiç bir şey yoktur.

Yeryüzünün ve cehennemın bir araya gelmiş olan tüm gücü ve öğütleri ilişki bağını koparamaz. Ama saf olmayan bir düşünce ya da boş bir söz iletişim bağını koparacaktır.

Eğer bulutlu bir yarım saat size sıkıntı veriyorsa, Tanrı'nın önünde alçalın, yollarınızı gözden geçirin; ve sizden sevincinizi çalan nedeni keşfettiğiniz zaman, onu bir an önce ışığa getirin, Babanız olan Tanrı'ya günahınızı itiraf edin ve hırsızın hiç bir meydan okuma ile karşılaşmaksızın içeri girmesine izin veren canınızın tedbirsiz ve dikkatsiz davranışını hiç acımadan yargılayın.

Ama asla, asla, **ASLA** sevinciniz ile **güvenliğinizi** birbirine karıştırmayın.

Ama yine de, Tanrı yargısının imanlının günahı üzerine, imansızın günahının üzerine indiğinden daha yumuşak bir şekilde ineceğini hiç bir zaman hayal etmeyin. Tanrı'nın günaha uyguladığı iki farklı yargı yoktur ve O, değerli Oğlu'nu reddeden birinin günahlarına nasıl göz yumamazsa, aynı şekilde bir imanlının günahına da göz yumamaz. Ancak, bu her iki kişinin günahları arasında büyük bir fark vardır, yani; imanlının günahlarının hepsi Tanrı tarafından biliniyordu ve bu günahların hepsi Kendi sağladığı Kuzusu Golgota'daki çarmıha çivilendiği zaman, O'nun üzerine kondu ve o zaman orada ilk ve son kez olarak imanlının suçunun "**cezası**" ortaya kondu ve karara bağlandı – yargı, "günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklenen" (1.Petrus 2:24) ve bu şekilde imanlının Yerine Geçen'in üzerine indi.

Mesih'i reddeden kişi, kendi günahlarını ateş gölünde sonsuza kadar kendisi taşımak zorundadır. Bu durumda, kurtarılmış bir imanlı düştüğü zaman, günahın “**suçunun cezasından**” tekrar sorumlu tutulamaz; Yargıç'ın Kendisi bu davayı çarmıhta ilk ve son kez olarak görmüştür; ama **paydaşlık** konusu, imanlı, Kutsal Ruh'u her kederlendirilişinde Kutsal Ruh tarafından imanlının içinde harekete geçirilecektir.

Bu konuyu bir sonuca bağlamak için size bir başka örnek daha sunmama izin verin: Harika bir ay işığı vardır. Ay dolunaydır ve her zamanki gümüşi parlaklığından daha fazla parlamaktadır. Bir adam, derin ve sessiz bir kuyunun başına oturmuş aşağıya bakıyor. Baktığı yerde ayın yansımaları görüyor ve yanında duran bir arkadaşına şu yorumda bulunuyor: “Bak, ay bu akşam ne kadar güzel ve yuvarlak; süzülüşü ne kadar sakın ve görkemli!” Tam konuşmasını bitirmek üzereyken, yanındaki arkadaşi küçük bir çakıl taşı alır ve kuyudan içeri atar ve bunun üzerine adam üzülenek bağırır: “ay neden kırılarak parçalara ayrıldı ve parçalar çok büyük bir düzensizlik içinde hala birlikte sarsılıyorlar!”

Adamın yanındaki kişi, hayretler içinde kalarak ona şu yanıtı verir: “Ne kadar büyük bir saçmalık! Arkadaşım, yukarı bak! Aydaki en ufak bir nokta bile değişmedi; kuyuya baktığın zaman orada gördüğün yansıma değişti.”

şimdi, siz imanlı arkadaşım, bu basit örneği kendi durumunuza uyarlayın. Yüreğiniz kuyudur. Kötü olana izin verilmediği sürece, Tanrı'nın Kutsal Ruh'u, Mesih'in görkemlerini ve değerliliğini alır ve huzurlu ve sevinçli olmanız için size açıklar, ama yürekte yanlış bir düşünceye yer verildiği ya da dudaklardan boş bir söz çıktığı anda Kutsal Ruh kuyuyu çalkalamaya başlar ve mutlu deneyimleriniz bir anda paramparça olurlar ve içiniz huzursuz ve rahatsız olur; paydaşlığın sakın ve tatlı sevincinin tekrar yenilenmesi için kırık bir ruh ile Tanrı'nın önüne gider ve günahınızı (rahatsız eden şeyi) itiraf edersiniz. Ancak o zaman paydaşlık sevinci geri gelecektir.

Ama yüreğiniz böyle zamanlarda huzursuzluk yaşadığında, Mesih'in tamamlamış olduğu iş değişmiş midir? Hayır, hayır! O zaman kurtuluşunuz da değişmemiştir. Tanrı'nın Sözü değişmiş midir? Kesinlikle hayır. O zaman kurtuluşunuzun kesinliği bir çok yaşamamıştır.

O halde değişmiş olan nedir? İçinizdeki Kutsal Ruh'un eylemi neden değişmiştir? Ve Kutsal Ruh, Mesih'in görkemlerini almak ve yüreğinizi O'nun değerliliği ile doldurmak yerine kederlendiği için bu keyif veren görevini bir süre için bir kenara bırakır ve sizi günah ve **değersizlik** duygusu ile doldurur.

O'nun yargıladığı ve karşı koyduğu kötü şeyi siz de yargılayıp o kötü şeye siz de karşı koyana kadar o ana kadar içinizde var olan huzur ve sevinci sizden alır. İtiraf ve tövbeniz gerçekteleği zaman, Tanrı ile paydaşlığınız tekrar yenilenir.

“Kurtuluş günü için mühürlendiğimiz o Kutsal Ruh'u kederlendirmeyelim diye” (Efesliler 4:30) Rab bizim bu konudaki gayretlerimizi artırsın.

Sevgili Okuyucu, imanınız ne kadar zayıf olursa olsun, sizin güvenliğinizi kazanmış Olan, asla değişmeyeceği için bu konuda huzurlu olabilirsiniz.

“İsa Mesih, dün, bugün ve yarın ve SONSUZA KADAR aynıdır” (İbraniler 13:8).

O'nun tamamlamış olduğu iş asla değişmeyecektir. "Tanrı'nın yaptığı her şeyin sonsuza kadar süreceğini biliyorum. Ona ne bir şey eklenebilir ne de ondan bir şey çıkarılabilir." (Vaiz 3:14) O'nun ağzından çıkan söz asla değişmeyecektir.

Böylece güvenimin nesnesi, güvenliğimin temeli, kesinliğimin zemini **SONSUZA KADAR DEĐİŐMEZDİR.**

Size bir kez daha sorayım, **HANGİ SINIFTA YOLCULUK EDİYORSUNUZ?** Yüreğinizi Tanrı'ya çevirmeniz ve O'na şu soruyu sormanız için dua ediyorum.

"Herkes yalancı olsa bile, Tanrı'nın doğruyu söylediği bilinmelidir." (Romalılar 3:4)

"O'nun tanıklığını kabul eden, Tanrı'nın gerçek olduğuna mührünü basmıştır." (Yuhanna 3:33)

Sevgili Okuyucu, bu "büyük kurtuluşa" sahip olmanın getirdiği sevinçli güvence, şimdi ve "O gelene kadar" sizin olsun!

"Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilersiniz diye bunları yazdım." (1.Yuhanna 5:13)